

[Indenrigsministeren.]

gruppe, nemlig den, der har fast ejendom; de har, mener man, krav på både forøgede indtægter og ny værdistigning.

Nu er der bare den fejlslutning i det ærede medlems tankerække, at i dette tilfælde — hvis jeg må udtrykke det så beskeden — har jeg været så forudseende, at jeg ikke har foreslået en fordeling kommunerne imellem. Den forøgede indtægt, som den enkelte kommune får gennem ejendomsskatterne, får den lov til selv at beholde; den skal ikke dele den med andre. Derfor er jeg ganske overbevist om, at kommunerne vil administrere under fuldt ansvar og altså på en noget anden måde, end det ærede medlem i sin tid administrerede den kommune, han stod i spidsen for.

Jeg tror, at der med disse ekstraordinære ejendomsskatter er skabt grundlag for en passende ligevægt mellem huslejen i ældre og nye ejendomme, som forhindrer, at en forøget indtægt kapitaliseres og fører til værdistigninger, og at der samtidig er skabt mulighed for nedsættelse af de personlige skatter til kommunen, ikke mindst til gavn for dem, som har de mindre indtægter.

Carl. P. Jensen: Såvel det ærede medlem hr. Lorentzen som det ærede medlem hr. Paabøl har igen benyttet lejligheden til at tale om det sociale byggeris begunstiggelse, en begunstiggelse, dette byggeri skulle have på bekostning af det private byggeri. Det forekommer mig, at denne tale, man kan næsten sige den eneste tale, man holder, når det drejer sig om det sociale byggeri, holdes af tradition og af dårlig vane, mere end fordi den har noget med realiteter og saglighed at gøre. Man kommer med forblommede hentydninger til, at det sociale byggeri er noget, der er forbeholdt mit parti, både når det drejer sig om at tage initiativet til at holde det i gang og administrere dette byggeri, og når man har sagt dette tilstrækkelig mange gange, ja, så venter man at opnå den virkning, at dette opfattes som noget meget odiøst. Man frakender simpelt hen det sociale byggeri, at det kan have andre motiver end at plyndre statskassen og dernæst forestå byggeri og administration uden noget som helst ansvar.

Jeg synes snart, det er på tide, at denne tale hører op. For det første er det helt

forkert at gå ud fra, at det kun er socialdemokrater, der giver sig af med denne form for byggeri, selv om det ærede medlem hr. Lorentzen gang på gang, også ved denne lejlighed, placerer de kredse, der har med dette byggeri at gøre, som kredse, der står den højtærede boligminister meget nær, som det ærede medlem sagde. Det skal formentlig forstås på den måde, at når det er tilfældet, er det noget, man skal tage sig i agt for. Hvorfor nu denne tale? Hvorfor tale om, at det sociale byggeri har en favørstilling, der begunstiger det i forhold til det private byggeri, når denne tale er en påstand, der ikke har noget med realiteter at gøre? Hvem giver man begunstiggelser? Hvem er det, man mener profiterer af det sociale byggeri? I det private boligbyggeri kan man tale om profit, om fortjeneste til bygherren; det er nu engang det, der driver privatbyggeriet frem, og det må vi tage til efterretning. Men hvor kan man påvise noget tilsvarende for det sociale byggeri? Kan man finde frem til en enkelt person, til kredse af personer, der kan profitere på administrationen af dette byggeri? Hvis man kan det, så lad os få det at vide. Har man eksempler på, at håndværksmestre, leverandører og andre kan yde arbejde og leverancer og få derfor, hvad de vil have? Jeg tror, der er mange håndværksmestre, der snarere vil sige tværtimod.

Det ærede medlem hr. Paabøl taler om, at det sociale byggeri hindrer konkurrence. Hvad dækker denne påstand? Hvad er det for noget? Hvorfor ikke nævne tingene ved deres rette navn? Det, man mener, er, at det private byggeri ikke kan få eneret på at regulere beskæftigelsen, det vil sige fremkalde den situation, at mangelen på beskæftiggelse vil presse håndværksmestrene i urimelig grad, når byggeriet begrænses til langt under det, som man anser for at være nødvendigt. Tilbud og efterspørgsel erkender jeg er en god regulator, når de står i et rimeligt forhold til hinanden, men hvis efterspørgslen er væsentlig større end tilbuddet, går det ud over håndværkerstanden, ud over arbejdskraften, det går ud over lejerne, men alene til fordel for bygherren. Det er det, man mener, når man taler om konkurrence med det private byggeri.

Det sociale byggeri er undergivet ganske bestemte regler og forskrifter; der er tale